

Protokol o hodnocení bakalářské práce – diplomové práce *)

Název práce: INTERMEDIÁLNÍ PERFORMANCE

Práci předložil(a) student(ka): BcA. Kristýna Koblasová

Studijní obor a specializace: Intermediální tvorba

Hodnocení vedoucího práce – Posudek oponenta práce *)

Práci hodnotil(a): M. A. Richard Drury

(u externích hodnotitelů uveďte též kontaktní adresu pracoviště)

1. Cíl práce

(a jeho naplnění):

Projekt, který Kristýna předkládá, má své kořeny v bytostném zájmu o „vztahovou krajinu“ kolem sebe. Nejde tedy o záměr, který má „vyspekulovaný zrod“ či abstrahovaný obsah. Kristýna vychází z konkrétních souvislostí rodiny, z jejího prostředí, zázemí a především z její paměti. V tvůrčím oboru, který chronicky trpí syndromem technologicky i obsahově roztržitého, rozostřeného projevu, vyjadřovaném navíc v jakési odcizené třetí osobě, neztrácí Kristýna zmíněné východisko z dohledu, což jí přirozeně pomáhá dosáhnout soustředěného výsledku odpovídajícího původnímu zadání.

2. Technologická specifika

(technická inovace):

Nejsem „ten pravý“, který by dokázal zasvěceně hodnotit inovační stránku projektu uplatňující nová média. Vracím se k podstatě věci cestou jiné otázky: zúročuje Kristýnina diplomová práce zvolená média adekvátně, odpovědně, promyšleně? Mám za to, že ano. Video z „akce spaní na dvou židlích“, (které můžeme brát jako mimoděčný hold Warholovu „Spánku“!) mě zaujalo především svou až malířskou poetikou. Sociální téma se zde prolíná s další rovinou zkoumání důvěrného prostředí člověka: s klasickým zátiším. Zda šlo o záměr či nikoliv nám poví Kristýna sama, pro mě šlo každopádně nejen o „náhodnou přidanou hodnotu“, ale o uhrančivé prohlubování emočního prožitku ze strany diváka.

3. Přínos práce pro daný obor

Bylo již správně podotknuto (vyčerpávajícím oponentským posudkem Tomáše Uhnáka z r. 2012), že přes jasné osobní (respektive, rodinné) koncepční vymezení Kristýna pod „skleněným stropem“ do sebe zahleděného intimního portrétu. Rodina se zde jeví jako symbolické ohnisko nejen širších společenských potíží, ale jako uchopitelný mikrokosmos spleť nových českých dějin. Kristýna ukazuje cestu zmíněným „minovým polem“ prostřednictvím přímých zážitků, přímých vzpomínek. Nemyslím si ale, že Kristýna je či bude „sociální aktivistkou“ – bude však soustavně reflektovat lidské osudy v konkrétní rovině jednotlivých životů stejně jako v rovině konkrétních reakcí či interakcí diváků. Je především důležité podotknout, že Kristýnin projekt ztělesňuje její (až vrozeně podmíněné) odhodlání „vyléčit“ staré rány a nastavit lepší poměry nezatížené historickými křivdami. Tento „léčitelský“ sklon se ostatně promítá do výroku, který Kristýna před dvěma roky napsala ve svém postupovém testu z předmětu ODNPU: „Rituály ano, ale spojené s utrpením? NE!!!“. Už v tomto katarzním přístupu vidím značný přínos pro Kristýnin obor i silnou stránku jejího tvůrčího přístupu obecně.

4. Silné stránky díla

Vedle zmíněné pozitivní angažovanosti spočívá přednost Kristýniny diplomové práce v jasném zakotvení ve skutečnostech, které jsou pro ni otázkou autentického prožívání – a proto také autentického poznání a sebepoznání. Pro teoretickou část své diplomové práce Kristýna vyhledala a sestavila užitečný výběr odborné literatury, která se stala základem i orientačním rámcem pro její osobní reflexe, v nichž zároveň přemýšlí nad samotnou podstatou a povahou oboru umění performance. Stojí bezesporu za zmínku, že Kristýna nešla „do nemožného“ – nesnažila se překonat nějakým ambiciózním projektem, kterému by hrozila z nějakého důvodu ošklivá imploze. Soustředila a zúročila své zkušenosti, své zásady, do zvládnutelného, kompaktního, přesvědčivého formátu, což ovšem svědčí o nastupující tvůrčí zralosti.

5. Slabé stránky díla

Nejsem si úplně jistý, jestli jde o daň z požadovaného rozsahu teoretické části diplomové práce, který se mi zdá být absurdně dlouhý a následně vyžadující od studenta „textové výplně“, anebo jestli ta slabina je zde i tak přítomná... Mám na mysli celkový tón Kristýnina výkladu, který místy působí jako sebeujišťující se oborová učebnice. Pokud si to nevykládám špatně, Kristýna si je vědomá důležitosti prahového okamžiku dovršení svých studií, nechce riskovat, a proto čerpá ze všeho nejjistějšího. Shrnuje, balancuje, odůvodňuje, definuje. Zbývá tím pádem zásadní otázka: co a jak dále? Je klidně možné, že celou věc vidím jinak, než skutečně je, ale neubráním se plíživému pocitu, že předložená práce působí až moc „závěrečně“. Je tam prostor pro pokračování? Pokud ano, jaký a kam? To by mě teprve zajímalo, ale bohužel tuto klíčovou polohu zde moc nenacházím...

Kristýnin text k diplomové práci je napsaný dobře, je vidět, že se mu věnovala. Vyskytují se tam spíše jen drobné chyby typu „s vymezenými šleny“ (str. 31) a „který popiue jako“ (str. 32). Moje alergická reakce na slovo „určitý“ bohužel naskočila několikrát: „s určitou sociální skupinou“ (str. 6), „určitá izolovanost“ (str. 12), „určitý kontext“ (str. 34) a „určitého zrcadla“ (str. 35). Jak uvádím v jedné další letošní oponentuře, „určitý“ totiž fakticky znamená jedinou věc – že člověk, který ho používá, mimoděčně říká „neurčitý“ neboli dokonce „ani nevím co konkrétně“. Je opravdu lepší se tomuto vyjadřovacímu „zlozvyku“ vyhýbat!

Datum:

28.5.2015

Podpis:

Ried Drury

---

*) Nehodící se škrtněte

Pozn.: Při nedostatku místa přiložte nový list

Tisk oboustranný

